

Dviračių žygis į Pajiešmenius

*Lina Staškevičiūtė, 7a klasė
Pasvalio Svalios pagrindinė mokykla*

Rugsėjo 22 – diena be automobilio. Ši ketvirtadienį skatindami sveiką gyvenimo būdą mokykloje rengėme žygį ir išvyką dviračiais ar pėstute. Mokytojo R. Kondratavičiaus turistų būrelis dviračiais važiavo į Pajiešmenius.

Ryte, 8valandą, su dviračiais susirinkome prie mokyklos. Visi buvome su dviratininkų liemenėmis, dalis jaunųjų turistų – su šalmais. Nedidelę kelio atkarpą nuo Svalios mokyklos iki Kiemelių kaimo mus lydėjo policijos automobilis. Policininkai palinkėjo mums geros ir saugios tolesnės kelionės, o mes važiovome tolyn.

Mindami dviračių pedalus gerėjomės gamta ir kvėpavome grynu oru. Nuovargis visai mūsų neapniko, buvome žvalūs kaip niekad. Pirmas sustojimas buvo Krinčine. Ten mes šiek tiek užkandome, apžiūrėjome ir gurkštelejome šaltinio vandens. Pravažiuodami apžiūrinėjome Krinčino kaimą ir keliavome tolyn.

Nuvažiavę 16-ką kilometrų pasiekėme Pajiešmenius. Pirmiausia nuvažiavome ir pamatėme labai didelius obuolų sodus siekiančius 313ha ir nusitęsiančius net iki Biržų rajono. Tada nuvažiavome prie „Naradavos obuolių“ saugyklos, kur mus pasiriko pats direktorius. Jis mums aprodė kur laikomi obuoliai ir kaip jie išsilaiko tokie pat švieži, net iki pavasario. Į specialią patalpą sukraunama daug obuolių ir keliems mėnesiams uždaromos durys. Toje patalpoje išsiurbiamas deguonis, jo ore lieka tik 2%. Tada būti tame kambaryje yra mirtinai pavojinga, nes nėra kuo kvėpuoti. Taip obuoliai užmiega žiemos miegu ir jų gerosios savybės kaip skonis ir kvapas išlieka nepakitusios. Pasiėmėme keletą obuolių paragauti ir parsivežti namo ir nuvažiavome į obuolių tyrės ir džemo gamybos cechą.

Nusekėme obuolio keliu. Specialia mašina obuoliai yra nuplaunami, išverdami, atskiriami nuo kauliukų ir kotelių. Galų gale po ilgo obuolio kelio obuolių tyrė nukeliauja tiesiai į išpilstymo vietą. Gavę dovanų po kibirėlių obuolių tyrės sustojome Pajiešmeniuose netoli tilto ir pavalgėme. Ten prasidėjo ekskursija po Pajiešmenių parką. Mums papasakojo, ką medžiai gali mums išduoti apie praėjusius metus, kaip parkas buvo prižiūrimas. Po paslaptinai išsidėsčiusiais medžiais kadaise sėdėdavo baudžiauninkai. Pajiešmeniuose stovi pono dvaras.

Pasak legendos, piktas dvarininkas labai nemėgo savo baudžiauninkų. Vakaraus jis liepdavo jiems įlipti į didelį ąžuolą ir ūbauti kaip pelėdoms, kol dvarininkas į juos šaudydavo, jei tik jie neūbavdavo. Vienas baudžiauninkas neapsikentęs pats užmušė poną. Jis pasiėmęs kuoką daužė į

medžius, kad skambėtų didelis garsas. Dvarininkas išgirdęs triukšmą atėjo pažiūrėti, kas vyksta. Baudžiauninkas užmušė poną ir žmonių kančios baigėsi. Dvarininkas palaidotas po liepomis. Sakoma, nuo to laiko naktimis galima išvysti pono šmėklą, vaikščiojančią toje vietoje, kur stovi didelis ąžuolas. ąžuolui jau apie 500 metų, jį apglėbti rankomis mums prireikė net 6-ių vaikų. Parke gausu ir kitų įdomių medžių, kurie yra labai saugomi ir gerbiami. Kiekvienu skirtingu metų laiku jie kraštovaizdžiui suteikia vis kitą atspalvį. Padėkojome už įdomų pasakojimą ir nuvažiavome pailsėti prie Pajiešmenų ežero. Šiek tiek nuliūdome, nes negalėjome užkurti laužo ir kepti dešrelių, bet pasistiprinę keletu sumuštinių, pasisupome ant sūpynių ir mūsų jau laukė kelias namo. Deja, kelionėje neapsiėjome be griuvimų, ar padangos sprogo. Mokykliniam autobusiukui teko parvežti mergaitę su sprogusia padanga namo, o likusieji baigėme kelionę iki galo. Dviračio spidometro parodymais iš viso numynėme 45 kilometrus. Kelionė visiems jauniems turistams labai patiko ir paliko gerų įspūdžių.

